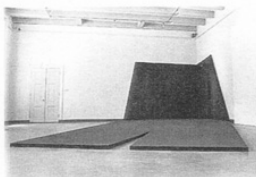

Als een kunstenaar het 'kijkveld'

'12 skulpturen met bewaking' een beeld voor de suppoost, Stedelijk Museum Schiedam, bewakingsmonitoren, entreehal, 1988.

Monitor 7, zaal 4, 8.50 x 7.00 x 3.50 x 6.5 cm, hout.

een

vallen precies op de juiste plek. 'Op een witte houten plaat van 6.80 m lang in de vorm van een Amerikaanse auto wordt door middel van een dia de droomauto geprojecteerd. De bewegende delen zijn vervangen door monitoren, de draaiende wielen en ikzelf (met wapperende haren) achter het stuur zijn de monitorbeelden. Het geluid is van de rijdende auto zelf en het omringende verkeer. Als in een droom, onbezorgd, met David Bowie's Golden Years op de radio.' Het nostalgisch droombeeld van het gouden tijdperk dat jeugd heet, is zo oud als de mensheid - *those were the days*, het verloren paradijs of het verheerlijkt arkadie. Dat wordt hier vooral opgeroepen door de keuze van de auto, Chevrolet model jaren '50. De videobeelden completeren het beeld en maken het ook actueel. Het letterlijke van de bewegende delen en het geluid vormt een ironisch commentaar, evenals de diaprojectie: als het licht wordt, verdwijnt de illusie tussen werkelijkheid en fictie: 'So long ago and so far away, but my dream lives on for ever' zingt Mathilde Santing. Even anders is het gebruik van de video in 'Giovanni Arnolfini en zijn jonge vrouw' (1985). In de projectie van het beroemde schilderij van Jan van Eyck is de spiegel die de schilder en de geschilderde werkelijkheid weerspiegelt, vervangen door een videobeeld dat de huidige toeschouwer getuige maakt van het geportretteerde paar uit 1434. Ver van huis in een bus, op reis in Portugal, diende het idee zich aan voor *Work to Do*. Door het selectief inschakelen van de verlichting in de kantoren van het Europoint-complex aan het Marconiplein te Rotterdam, gaven de drie torens gedurende het weekend van 21 december 1985 van verre de tekst *work to do* te zien. Een afscheidsgeschenk en hommage aan de stad waar zij in 1959 geboren werd en tot '85 woonde. De woorden, die

kan

op dat moment uit haar hart gegrepen waren - zij was net begonnen aan de Rietveld academie - zijn echter in relatie tot Rotterdam bepaald niet origineel. Wel past de tekst perfect in dit symbool van Rotterdams ambitie. Het persoonlijke en het publieke vallen even samen. Het uiteindelijke beeld heeft meniggeen het gevoel gegeven alsof het er altijd al heeft gestaan. Giny Vos liet het alleen even zien, het is niet meer dan het sturen van onze blik. Alle ingrediënten waren aanwezig: Rotterdam, de drie torens met het regelmatige raster van ramen en het onvermijdelijk vallen van de nacht als *deus ex machina*: dan pas voltrekt de boodschap zich. 's Nachts rusten meest de dieren, ook mensen goed en kwaad' dichtte Bredero, zelf klagend wakend om een vruchteloze liefde; Giny Vos geeft een lichtend, zij het prozaïsch alternatief: *Work to do*. Ogenscheinlijke eenvoud spreekt uit het complexe

project '12 skulpturen met bewaking, een beeld voor de suppoost'. Het werd geconcipeerd en gerealiiseerd in het Stedelijk Museum te Schiedam in de zomer van 1988. Giny Vos plaatste in vijf lege zalen en enkele kleine ruimten van het museum grote tot zeer grote houten skulpturen, neergelegd en opgericht. *Minimal Art revisited* zou de argeloze bezoeker hebben vastgesteld, ware het niet dat bij het verlaten van het museum de sleutel tot interpretatie gegeven werd. De bestaande bewakings-apparatuur seinde de beelden door zodat zij tezamen

op de 12 monitoren bij de uitgang het woord WATCH te zien gaven. Evenals in Rotterdam is de uiteindelijke tekst synoniem met het beeld. De 12 skulpturen worden dankzij de bewaking zowel commentaar op kunst en museum als aanmaning: waak, kijk en word bekeken. Giny Vos laat zich leiden door bestaande

gegevens *Objets trouvés* worden *concepts trouvés*. Zij maakt niet in de traditionele zin, de inventie is niet het gevolg van ijverige handvaardigheid. Het gaat andersom. Zij vindt, de nieuwe betekenis dringt zich zelf op. De rest is kritische concentratie. Dat onvoorspelbare moment van vinden speelt zich af in het heldere gat van de mentale gewichtsloosheid. Gertrude Stein formuleerde het zo: 'I am I because my little dog knows me but creatively speaking the little dog knowing that you are you and your recognising that he knows, that is what destroys creation.' Je

Europoint Complex', 21-12-1985, Rotterdam.

identiteit, die door verwachting van anderen - your little dog - alleen maar dwingend wordt, staat de inventie in de weg. In de creatieve daad *ben je*. Je bent dan niet iemand met een verleden en een toekomst. Is Giny Vos een concept eenmaal op het spoor, dan creëert zij het beeld door combineren en deduceren. In Arnheems Gemeentemuseum installeerde zij in de 6-hoekige koepelzaal 'Bien Trouvé' (1989). Vijf monitoren op metalen constructies als *umpire*-stoelen zitten rondom een ronde tafel die net groter is en hoger op de poten dan gebruikelijk. Op de beeldschermen verschijnen verschillende zelfportretten, frontaal en van dichtbij, gekozen uit de collectie van het museum: Charlie Toorop, Edgar Fernhout, Chris Lebeau, Carel Willink en uiteraard Dick Ket. Geroezemoes en het stemmen van een orkest zijn constant voorspel van dit zwijgend quintet. Als je kijkend deelneemt aan dit starend congres, blijken de koppen langzaam over te gaan in hun spiegelbeeld. Zou je de zichzelf schilderende kunstenaar zelf zo gezien hebben? Monumentaal reanimatie Giny Vos deze Arnhemse 'realisten' via het actuele realisme van de video. Het geheel is sculpturaler dan voorheen, maar het eigenlijke beeld ontstaat nog steeds in de tussenuimte van de samenstellende delen, door de activiteit van het kijken, in je hoofd. J.R.

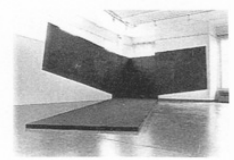
'Europoint Complex', 21-12-1985, Rotterdam.

'Bien Trouvé' video, hout, staal, Gemeente Museum Arnhem.

beetje

verbreden...

Monitor 5, zaal 3, 10 x 19.50 x 3.50 x 6.5 cm, hout.